

Ayşegül

tarla korkuluğu

TARLADAKİ KORKULUK

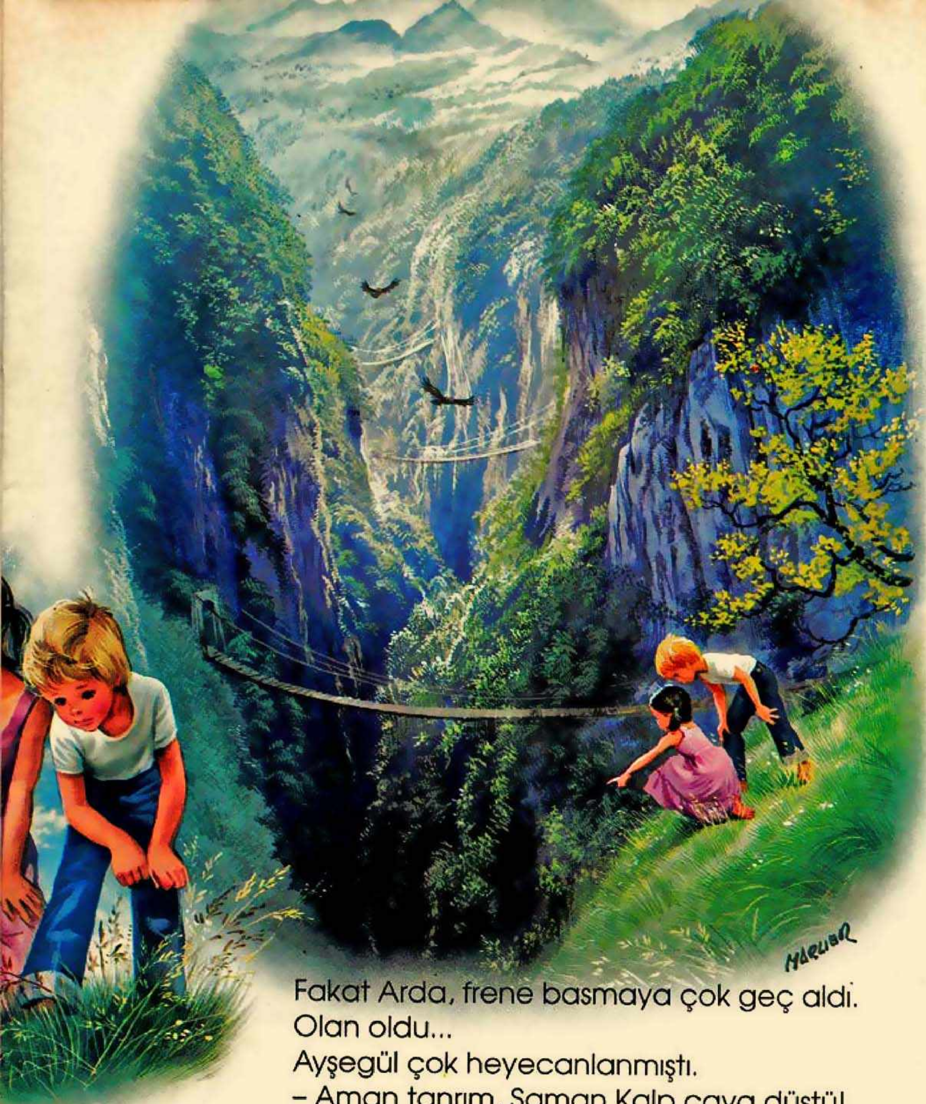
Mevsim sonbahardı. Doğa'nın sonbahardaki sessiz, sakin hali Arda ile Ayşegül'ün çok hoşuna giderdi. Karşıki tepelerin düzlüğünde çiftçi Muhtar dayının bahçesine gidip yeşil otların üstüne uzanmak ne hoştu. Yaz boyunca dalda asılı kalmış Bostan Korkuluğu'nun üzgün yüzü o gün, Arda ile Ayşegül'ün dikkatini çekmişti. Yanına yaklaşıp üzüntüsünün sebebini sordular.

– Benim ismim Saman Kalp. Yaz bitti. Artık ben hiçbir işe yaramıyorum. Muhtar Dayı bile ongün önce keklik avına çıktı ve bir daha geri dönmedi.

Arda, Ayşegül'e dönerek:
— Zavallı Saman Kalp'i bu üzüntülü haliyle başbaşa burada bırakamayız, dedi. Şu karşıdaki eski arabaya onu da bindirip sihirli ülkelere doğru bir yolculuğa ne dersin? Arda direksiyonun başına geçti. Ayşegül ile Saman Kalp arabanın arkasına yerleştiler. Motor önce hafifçe öksürdü, tıksırdı ve sonra gizli bir sihirin etkisiyle hareket etti.
Ayşegül, birden sevinçle haykırdı:
— Bakın, otomobilimiz hareket etti! Gidiyoruz! Gidiyoruz!..
Saman Kalp'te neş'e ile haykırdı:
— Daha hızlı! Daha hızlı gidelim!..
Gittikçe hızını arttıran Arda'ya, Ayşegül, sesleniyor:
— Korkuyorum, ne olur arabanın hızını kes, Saman Kalp çok hafif, rüzgâr onu alıp götürecek. Ah!..
İşte ellerimden kurtuldu!..

Fakat Arda, frene basmaya çok geç aldı.
Olan oldu...
Ayşegül çok heyecanlanmıştı.
– Aman tanrım, Saman Kalp çaya düştü!
Boğulması işten bile değil!
Arda ise oldukça soğukkanlıydı.
– Gel onu kurtaralım, diyerek arabadan
hemen yere atladı.

– Haydi Ayşegül, biraz çabuk ol!
– Evet, geliyorum. Sana elimden geldiğince yardım etmeye çalışacağım.
Eklemleri kopmuş bir bostan korkuluğu olan Saman Kalp'i akıntı bir kayadan diğerine doğru fırlatıyor. Biran sular arasında kayboluyor, sonra bir köpük girdabı arasında tekrar meydana çıkıyor. büyük bir şans eseri hâlâ su yüzünde.
– Akıntı onu bize doğru sürüklüyor! Yanımızdan geçerken onu tutup kurtaralım!
Ayşegül:
– Ona bir sırık uzatalım!
– Buna vaktimiz yok!
Dizboyu suya giren Arda, onu akıntıdan çekip kurtarıyor ve Ayşegül'e:
– Bana yardım et de onu yamaca taşıyalım, diyor.

Ayşegül bu olanlardan çok üzgün.

– Vücudu ne kadar ağırmış! Zavallı, iliklerine kadar ıslanmış. Onu büküp sıkamayız; Bir ipe asıp kurutamayız. Arda'cığım, beraber taşıyıp şu taşın üzerine oturtalım onu.

– Saman Kalp! Saman Kalp! Nasılsın? Hadi konuş bizimle biraz...

– Sanırım o nezle olacak!

– Zavallının şapkası da düşmüş...

– Şu yamru yumru eski melon şapkaya boş ver!

Ama Ayşegül diretiyor:

– Bak! Dalda asılı duruyor. Ağaçlara tırmanmayı sen pek seversin. Haydi şapkayı oradan alıver.

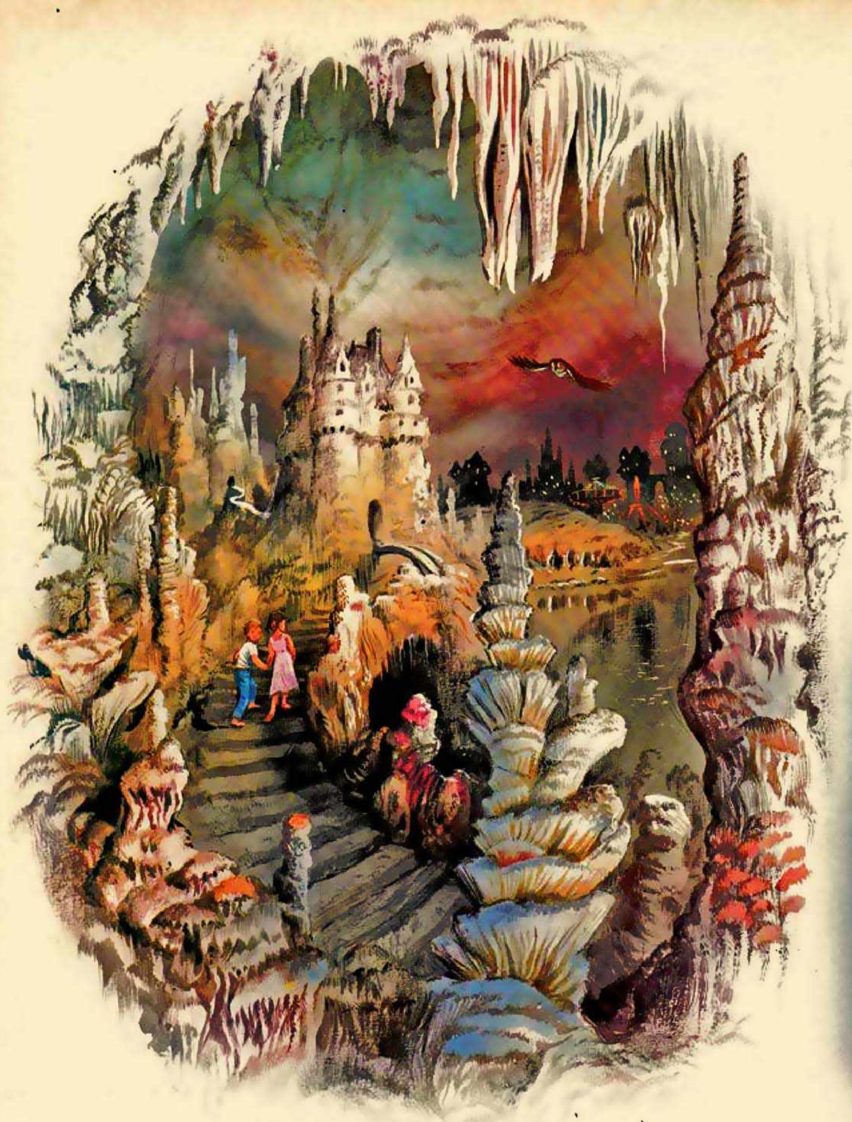
– İşte şapkanı bulduk Saman Kalp. Fakat, o da ne? Yerinde yok!
– Onu tam burada bırakmıştık!
– Birdenbire nasıl kaybolabilir? Nereye gitmiş olabilir?
– Onu bir dakika yalnız bıraktık. Pek uzaklara gitmiş olamaz. Çayı takip edersek herhalde buluruz.
– Saman Kalp! Hu! Hu! Saman Kalp! Neredesin?
– Şişt! Kulağıma bazı sesler geliyor. bando sesi de var.

Ayşegül:
– Haklısın, Sesler bu mağaradan geliyor, diyor.
Arda, kız kardeşinin elinden tutmuş, mağara'nın karanlıklarında beraberce yavaş yavaş ilerliyorlar.
Ayşegül korkudan titriyor.
– Korkuyorum! Burası çok karanlık!

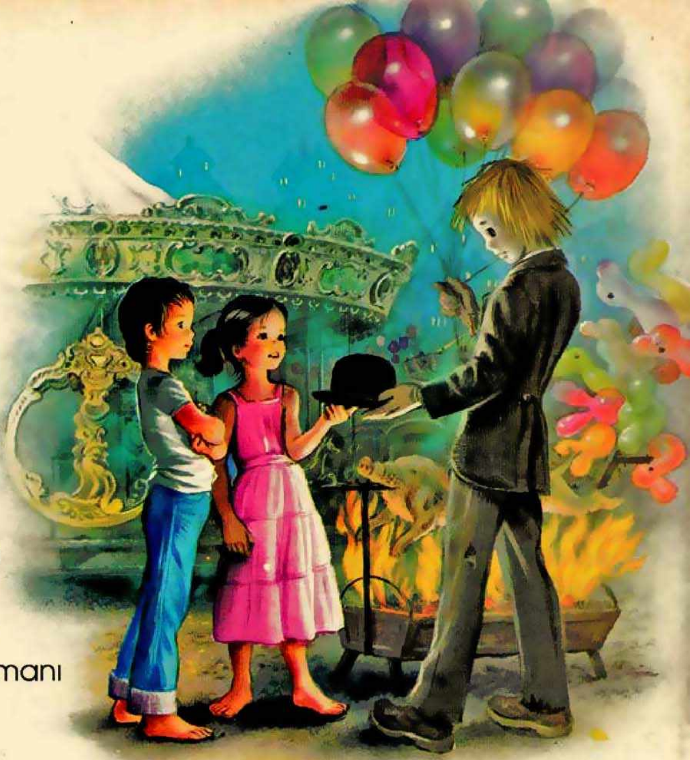
Biraz sonra etraf birdenbire aydınlanıyor. Mağarada binlerce yıldız parıldıyor. Bu parıltı, gözleri kamaştırıyor. İki kardeş gözlerini yumuyor. Birkaç saniye sonra gözlerini açtıklarında, kendilerini

ışıklı, şenlikli bir lünapark şehri içinde buluyorlar. Işıklı Atlıkarıncalar arasında top oyununa dalmış insanlar var yanlarında. Arda bunlardan birine soruyor:
– Acaba Bostan Korkuluğu Saman Kalp'i gördünüz mü?
Birara, Ayşegül seyirciler arasında bulunan çiftçi Muhtar dayıyı görüyor, hemen yanına koşuyor:
– Muhtar dayı, acaba Saman Kalp'i gördünüz mü?
O da, cevap vermiyor. Herkes gibi susuyor. Çok girip...
Ayşegül de Arda da konuşmayan bu insanlar arasında şaşkınlar. Bütün bu olup bitenlere bir anlam veremiyorlar.

Lunaparktaki şenliğin uğultusu içinden bir bandonun sesi farkediliyor. Bir gösteri geçiti başlıyor. Ayşegül hayretten gözlerini iri iri açıyor. şimdi önlerinden biribirinin eşi otuz kadar Saman Kalp geçiyor. Ayşegül, bunlardan hangisinin gerçek saman Kalp olduğunu kendi kendine soruyor. birden Arda:
– Bak işte! Onu buldum! diye bağırıyor. seninle birlikte, tahta atlar üstünde dönüyor.
– Benimle mi dedin? Sen aklını mı kaçırdın? Ben aynı zamanda hem burada, hem de atlıkarınca da bulunamam!

– Allah allah!... Ne kadar karışık bir durum!

– Gel şu işi baştan ele alalım. İkimiz bir Bostan korkuluğunun peşindeyiz. Bu korkuluğun bazı özellikleri var. Örneğin, yüzü soluk, samanı ıslak, şapkası kaybolmuş!

– Samanı ıslanmış mı dedin? Bak! İlerdeki mangalın alevlerinde üstünü kurutuyor. Bu sefer onu bulduğumuza kalıbımı basarım!

Ayşegül ile Arda sevinçle ona doğru koşuyorlar.

Arda:

Nihayet seni bulduk! Bize bir şey demeden neden gittin? Bu yaptığın hiç de doğru değil. Seni her yerde aradık, diye sitem ediyor ona.

– onu azarlama, diyor Ayşegül. Su içinde kalmıştı. ısınmaya çok ihtiyacı vardı. Bu renkli balonları kimden aldın Saman Kalp?

Fakat Saman Kalp, kurunurken gittikçe hafifliyor. Yerden yükselmeye başlıyor. Elinde tuttuğu balonlarla birlikte havada kayboluyor.

Ayşegül çok üzgün.
- bu sefer onu temelli kaybettik, diyor.
- Hayır, onu bulabiliriz. Karşıdaki balonları alpı bizde havalanalım.
İki kardeş rengarenk yüzlerce balonla havada yükseliyorlar. Artık mağara ve lunapark şehri geride kalmış, tam Muhtar dayının çiftliği üstüne gelmişlerdi ki... Pıf! Paf! Puf! sesleriyle balonlar birbiri ardına patlamaya başlıyor. Ayşegül'ün haykıran sesi yankı yapıyor:
- İmdat! Düşüyorum! Arda, beni kurtarın! diye çırpınan Ayşegül korku ile gözlerini açıyor.. Arda da onunla birlikte...
- Rüya gördüm, diyor, Ayşegül. Bu çok garip bir rüya idi. Bostan korkuluğu ile birlikte seyahate çıkmıştık.
- Korkuluğun adı, Saman kalp'ti. Onu ufak bir derenin yanında kaybetmiş, bir lunaparkta bulmuştuk.
- Bunu nereden biliyorsun? diye Ayşegül merakla soruyor.
- Demek ki aynı rüyayı birlikte görmüşüz.
Ayşegül:
- Ben hala lunaparta duyduğum çalgıyı işitiyorum.
Arda bir kahkaha atıyor.
- Çalgı sesi kasabamızdan geliyor, akıllım. bu akşam lunaparkta şenlik olduğunu unuttun mu yoksa? Hadi kalk. yoksa şenliğe geç kalırız.

Meydanda tam bir bayram havası var. Her köşeden patlayan kestane fişeklerinin sesleri duyuluyor. Bu seslere çarpışan otomobildekilerin kahkahaları, atlıkarıncaların düdüğü karışıyor.
Biran Ayşegül Arda'ya:
— Çimdikle beni Arda! Bir daha, daha sert çimdikle!..
Şu top oyuncularına atlıkarıncalara bak! Bunları başka bir yerde görmüştük!
Arda da bu işe şaşırıyor:
— Her şey yeniden mi başlıyor? YOKSA HÂLÂ RÜYA MI GÖRÜYORUZ?

Ayşegül

ŞABAH'IN
ÇOCUKLARA ARMAĞANIDIR

MİLLİ EGITIM BAKANLIĞI'NIN 9.7.82 TARİH 5988 SAYILI TEBLIĞI İLE İLKOKULLARA TAVSİYE EDİLMİŞTİR

CEM OFSET • 0 (212) 541 61 80